

Vesti iz sveta

Za decu

Južno-pacifička divizija

3. tromesečje 2019.

SADRŽAJ

Na naslovnoj strani: Mitlin Todonga, 15, molila je Boga za pomoć da položi državne ispite na Solomonskim Ostrvima. Na stranici 21 čitajte kako je Bog na zadivljujući način uslišio njene molitve.

NOVA KALEDONIJA

- 3 Dečak sa bananama – 6. jul
- 5 Spasena prstom – 13. jul
- 7 Vlasnik nije rekao ništa – 20. jul
- 9 Poseban dar od Boga – 27. jul

FIDŽI

- 11 Davanje novca – 3. avgust
- 13 Samo jedna noga – 10. avgust

NOVI ZELAND

- 15 Stajati sa Bogom – 17. avgust

AUSTRALIJA

- 17 Džeksonovo putovanje – 24. avgust
- 19 Čudo zvano Mili – 31. avgust

SOLOMONSKA OSTRVA

- 21 Vrlo laki ispiti – 7. septembar
- 23 Mali osnivač crkve – 14. septembar

PAPUA NOVA GVINEJA

- 25 Povesti posetioca u crkvu – 21. septembar
- 27 Trinaesta subota: Izvući Rohija iz kreveta – 28. septembar

PROGRAM TRINAESTE SUBOTE

- 29 Budući projekti trinaeste subote
- 30 Dodatne aktivnosti

VAŠI DAROVI NA DELU

Pre tri godine uz pomoć subotnoškolskog dara trinaeste subote opremljene su učionice dečje subotne škole u dve crkve na ostrvu Mare u Novoj Kaledoniji. Čitajte vesti sa ostrva Mare na stranici 5.

Drage vođe subotne škole,

Ovog tromesečja upoznajemo Južnopacifičku diviziju čija teritorija obuhvata Američku Samou, Australiju, Kuvu ostrva, Fidži, Francusku Polineziju, Kiribati, Nauru, Novu Kaledoniju, Novi Zeland, ostrvo Niue, Papua Novu Gvineju, Pitkern, Samou, Solomonska Ostrva, arhipelag Tokelau, države Tonga, Tuvalu, Vanuatu, i ostrvsku grupu Valis i Futuna.

Bog čini zadivljujuće stvari u ovom području od 40.5 miliona ljudi i 518 016 adventista. To znači da je, u proseku, svaka 78. osoba adventista. Uvek se molim za Božje blagoslove kada idem na put da prikupljam misionske priče. Međutim, ovog puta sam počeo da se molim dosta unapred – četiri meseca pre odlaska na put. Svakog jutra sam tražio od Boga da pripremi najbolje priče iz Južnopacifičke divizije.

Bog je moćno uslišio moje molitve. Dok sam putovao preko šest zemalja tokom tri sedmice, zapazio sam neverovatan uspon u sili misionskih priča. Više nego ikada ubeđen sam da Isus dolazi uskoro!

Među projektima za trinaestu subotu nalazi se i jedan pod nazivom „Spasite 10.000 prstiju“. Njegov cilj je da omogući zdravstvenu obuku za prevenciju amputacije prstiju na nogama kod dijabetičara. Sekretar zdravstvenog odeljenja ove divizije kazao mi je da lekari širom Južno-pacifičke divizije svakodnevno amputiraju po 80 prstiju. Devetnaest odsto stanovništva koje broji 40.5 miliona ljudi boluje od dijabetesa, tip 2, koji nastaje kao posledica lošeg stila života. Ova brojka se penje na 47% u Američkoj Samoju, jednoj od sedam zemalja koje će dobiti deo trinaestog subotnoškolskog dara.

Drugi projekat je usmeren na osnivanje Kanala Nade u Tongi. Godine 2016. kanal Nade je postao dostupan svima u Novom Zelandu i mnogi ljudi su postali adventisti, zahvaljujući tome. Hajde da se molimo za slične blagoslove u Tongi!

Mogućnosti

Ovog tromesečja, trinaesti subotnoškolski dar pomoći će:

- Projekat „Spasimo 10.000 prstiju“, kampanju za prevenciju amputiranja nožnih prstiju putem zdravstvenih službi na Fidžiju, u Vanuatu, Solomonskim Ostrvima, Samoju, Američkoj Samoju, Kiribati i Tongi.
- Opremanje TV i radio stanice Nade u Tongatapu, u Tongi.
- Produkciju dečjeg serijala o Danilu – 13 epizoda za uzrast 8-12 godina, koje prate avanture Danila i njegova tri prijatelja. Serijal se snima u Australiji.

Posebni dodaci

Neka vaš subotnoškolski razred oživi uz pomoć dodatnih fotografija i materijala koji svake sedmice postavljamo na naš veb-sajt AdventistMission.org ili Fejsbuk stranicu facebook.com/missionquarterlies. Fotografije možete prikazati dok čitate vesti iz sveta. Hvala vam što ohrabrujete decu da budu misionski orijentisana!

DEČAK SA BANANAMA

Jedanaestogodišnji Albert Andrea bio je gladan kada ga je mama uzela iz škole u Numei, glavnom gradu Nove Kaledonije u Južnom Pacifiku.

Pojeo je samo pola ručka zato što mu se druga polovina – spanać – nije dopala.

„Mama, jako bih voleo da pojedem bananu“, kazao je Albert. „Možemo li da odemo do onog mini-marketa i kupimo bananu?“

I majka je htela da odu do makreta da bi kupila peršun i mladi luk za pripremu tuluka, tradicionalnog vanuatskog jela koje se pravi od kasave i kokosovog mleka. Ali imala je samo 500 franaka, taman dovoljno da kupi peršun i mladi luk.

Albert nije mogao da zaboravi na bananu. Dok su se vozili do marketa, sve vreme je govorio kako bi bilo lepo da ima jednu bananu.

„Alberte“, rekla je majka, „treba da se pomoliš za tu bananu koju toliko želiš da pojedješ.“

Albert se glasno pomolio: „Isuse, mogu li da dobijem bananu? Amin.“

Majci je bilo drago što je čula molitvu.

„To je dobro“, kazala je. „Videćeš da će Isus uslišiti tvoju molitvu.“

Kada je stigla do ulaza u market, majka je rekla Albertu da sačeka u autu dok ona kupi šta treba. Albert je čekao dokle god je mogao, ali je u autu postalo jako vruće. Izašao je napolje da je čeka. Prva stvar koju je ugledao bio je čovek koji prodaje banane.

A onda je neko prišao Albertu. Bio je to neki belac u beloj odeći i sa belim šalom oko glave. U ruci je držao celu vezu žutih banana.

„Alberte“, kazao je nežno, „evo malo banana za tebe“.

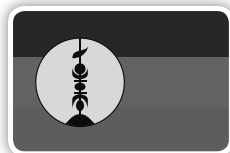
Albert je bio iznenađen. „Kako on zna moje ime?“, pitao se. Ali uzeo je banane i glasno se zahvalio.

„Ćao-ćao, Alberte“, rekao je čovek.

„Zdravo-zdravo“, uzvratilo je Albert. „Hvala vam!“

Albert se vratio do auta i oljuštio bananu. Bila je lepa, zrela i meka.

Kada se majka vratila, vrlo se iznenadila i zabrinula, videvši da Albert jede banane. „Odakle ti te banane?“, upitala je.

„Od čoveka sa belom kapuljačom“, odgovorio je Albert.

„Pa, gde je taj čovek, Alberte?“, pitala je majka. „Hajde da mu se zahvalimo.“

Majka i Albert su gledali unaokolo, ali nigde nisu mogli da ga pronađu. Suze su ispunile majčine oči, jer je shvatila da je Isus uslišio Albertovu molitvu. Upitala je Alberta da li se zahvalio Bogu.

Držeći u ruci napola pojedenu bananu, Albert se pomolio: „Hvala Ti, Isuse, za moje banane. Amin.“

Albert veruje da je ovaj čovek u belom bio anđeo.

„Molio sam se Isusu i On je sigurno kazao anđelu da mi da banane“, kaže Albert. „Bile su baš lepe!“

Deo trinaestog subotnoškolskog dara pre tri godine pomogao je da se izgrade dve učionice u dečjoj subotnoj školi na ostrvu Mare u No-voj Kaledoniji. Hvala vam za vaše misionerske subotnoškolske darove.

Dodaci za priču:

- Pronađite Numeu i Novu Kaledoniju na karti.
- Naglasite da majka veruje da Isus ima posebno mesto u svom srcu za Alberta. Ona je nedavno saznala da je Alberto rođen sa otvorom na srcu. Doktori kažu da će celog života imati napade.
- Napomenite da je Bog uslišio mnoge molitve u Albertovoj porodici. Majka, čije ime je Eni Andrea, nije verovala u Boga. Ali otac se molio mnogo godina, i ona se krstila 2015. godine.
- Gledajte video o Albertu na linku: bit.ly/Albert-Andrea.
- Pronađite fotografije ovih vesti na linku: bit.ly/fb-mq.

JOŠ DVE MOLITVE

Albert kaže da je Bog uslišio mnoge njegove molitve. Albert lovi i prodaje ribu da bi pomogao svojim roditeljima. Jednog dana, dok je pecao, majka je prošla pored i ugledala veliku ribu u okeanu. „Vau, pogledaj kolika riba!“, uzviknula je! Alberto se molio: „Bože, mogu li da imam tu ribu?“ Zabacio je udicu i odmah uhvatio ribu.

Drugog dana, Albert je rekao majci pre škole da želi Skubi Du – raznobojne plastične strune od kojih deca ispletu priveske za ključeve, narukvice i druge ručne radove. Majka, koja radi kao domaćica-čistačica u jednoj kući, kazala je da ima novca samo za autobusku kartu do posla. Albert se molio. Kasnije toga dana dok je majka čistila, vlasnik kuće je rekao: „Imam punu korpicu Skubi-Du trakica. Da li želiš da ih poneseš svom sinu? Majka ga je zapanjeno pogledala. „O!“ uzviknula je. „Ovo je uslišenje njegove jutrošnje molitve!“

Nakon škole Albert je bio oduševljen kada je kod kuće ugledao korpicu punu Skubi-Du plastičnih struna.

SPASENA PRSTOM

Aerodromska službenica na šalteru za prijavu na let odmahnula je glavom.

„Žao mi je, ali vaša karta nije za ovaj let“, kazala je.

Šesnaestogodišnja Katarina Buama pogledala je elektronsku kartu. Mora da su majka i otac prilikom kupovine karte kliknuli prstom na pogrešan datum. Katarini se upravo završio raspust kod kuće na ostrvu Mare u Novoj Kaledoniji. Trebalo je da leti nazad na glavno ostrvo kako bi nastavila srednju školu.

Međutim, svako sedište u avionu bilo je zauzeto i avion je odleteo bez Katarine.

Njeni roditelji su odlučili da provedu noć nedaleko od aerodroma i da pokušaju da kupe kartu za let narednog dana.

Te večeri, otac je primetio plakat za trosedmičnu seriju predavanja u adventističkoj crkvi blizu aerodroma. Katarina i majka nikada nisu bile u adventističkoj crkvi. Takođe nisu znale da je otac čitao Bibliju i pre 10 godina odlučio da postane adventista. Međutim, nije želeo da bude jedini adventistički vernik u svojoj porodici, pa se deset godina molio da njegova žena takođe postane adventistkinja.

Na predavanju te večeri, pastor je privukao Katarininu pažnju kada je počeo da govori o alkoholu.

„Alkohol uništava telo“, rekao je. „Ne treba da pijemo jer Biblija kaže da je naše telo hram Svetoga Duha.“

Katarina je laktom čušnula očevu ruku. On je pio svake nedelje.

Otac se osetio krivim kada mu je kćerka dala do znanja da ne treba da pije, ali nije znao šta da kaže, pa joj se samo nasmešio.

A onda je pastor govorio o cigaretama.

„Cigarete uništavaju telo“, kazao je. „Ne treba da pušimo jer Biblija kaže da je naše telo hram Svetoga Duha.“

Ovoga puta Katarina je čušnula majku laktom. Mama je svakog dana pušila celu paklicu.

I ona je osetila krivicu. Znala je da ne treba da puši. Nespremna za odgovor, slično ocu, samo se nasmešila Katarini.

Onda je pastor govorio o Mek Donaldsu. „Hrana u MekDonaldsu nije zdrava. Od nje možete da se razbolite“, rekao je.

Otac i majka su tada čušnuli Katarinu. Ona je svakog vikenda jela brzu hranu u Meku.

Sada se Katarina osećala krivom. Znala je da ne treba tamo da se hrani. Ali ne znajući šta da kaže, nasmešila se roditeljima.

Kada se predavanje završilo, porodica je izašla duboko zamišljena.

Sledećeg jutra, Katarina je sela na avion i odletela do mesta u kom je njena srednja škola. Otac i majka su odlučili da se vrate te večeri na predavanje. Otišli su i sledeće večer.

Druge sedmice ovog serijala, pastor je upitao ko bi želeo da preda srce Isusu. Majka je ustala! Otac i majka su bili kršteni poslednje subote ove evangelizacije.

Kada se Katarina vratila kući za raspust, videla je velike promene kod svojih roditelja. Otac više nije pio, a majka je prestala da puši. Dopadao joj se njihov novi, promenjeni dom, pa je i ona odlučila da više neće jesti u Mek Donaldsu. Srećna je što je Bog uslišio očeve molitve.

Hvala vam za subotnoškolski dar trinaeste subote koji je pomogao da se naprave dve učionice za subotnu školu na ostrvu Mare, gde živi ova porodica.

Dodaci za priču:

- Pronađite ostrvo Mare u Novoj Kaledoniji na karti.
- Pogledajte video o Feliksu na linku: bit.ly/Felix-Wadrobert.
- Pronađite fotografije o ovoj priči na linku: bit.ly/fb-mq.

PREDIVNA PRIRODA

Iako postoji skoro 25 000 vrsta orhideja na svetu, samo oko 100 njih pripadaju sorti „vanile“. Od toga, samo tri se gaje zbog svojih aromatičnih čahura: *Vanila pompona*, *Vanila tahitensis* i *Vanila planifolia*, i mogu se naći u Novoj Kaledoniji.

VLASNIK NIJE REKAO NIŠTA

Sedamnaestogodišnji Feliks Vadrobert završio je srednju školu i počeo da radi u knjižari u Numei, glavnom gradu južnopolipacičke teritorije u Novoj Kaledoniji.

Feliks je želeo da zaradi novac da bi ga poslao svojim roditeljima koji su živeli u njegovom rodnom mestu – na ostrvu Mare. Roditelji su bili siromašni zemljoradnici koji su uzgajali slatki krompir, jam (vrsta povrća), banane, kupus, zelenu salatu, rotkvice i taro (takođe vrsta povrća).

Jednog dana, kolega je pozvao Feliksa na koncert koji se održavao u Adventističkoj crkvi. Feliks je pripadao drugoj hrišćanskoj denominaciji, ali je odlučio da ode na koncert jer se crkva nalazila ulicu niže od kuće gde je živio sa rođacima.

Na koncertu su mladi s dobrodošlicom pozdravljali Feliksa. Izgledalo je kao da ga već poznaju. On se zbog toga osećao vrlo prijatno i brzo je stekao nova prijateljstva.

Nakon te večeri, Feliks se vraćao u crkvu svakog petka uveče da bi pevao sa omladinskim crkvenim horom. Nije dolazio na bogoslužjenja zato što je subotom morao da radi.

Jednog dana, pastor mu je kazao: „Jako mi je drago što provodiš vreme sa mladima u crkvi, ali mogao bi da dolaziš i na biblijska proučavanja.“

Felixu se dopala ideja, pa je počeo da proučava s pastorom 24 biblijske lekcije. Kada su došli do lekcije o suboti, Feliks je pročitao deo u kom je pisalo da je Bog stvorio zemlju i odvojio sedmi dan za odmor. Takođe je pročitao 4. zapovest koja kaže da je taj sedmi dan šabat-odmor.

Pastor je kazao da je šabat, sedmi dan – subota.

Feliks se iznenadio. Oduvek je mislio da je šabat nedelja! Kada je otišao na posao, razmišljao je koji dan je istinski šabat. U trenutku mu je sinulo da, s obzirom na to da radi u knjižari, može da potraži odgovore u rečniku.

Uzeo je jedan rečnik i otvorio ga na slovu N – nedelja. Pročitao je da je nedelja prvi dan sedmice. Otišao je na S – subota i pročitao da je subota sedmi dan u sedmici.

„Ovo je upravo ono što mi je pastor kazao tokom proučavanja Biblije!“ pomislio je Feliks.

Od tog trenutka, poverovao je da je subota pravi šabat.

Međutim, Feliks je morao da radi subotom, pa je molio pastora za pomoć. Pastor ga je posavetovao da porazgovara sa vlasnikom knjižare i zatraži slobodnu subotu, ili da da ostavku na poslu.

U ponedjeljak je Feliks prišao svom gazdi koji je bio za kasom. Taj čovek nije bio hrišćanin.

„Želeo bih da prestanem da radim subotom jer je to dan od odmora“, rekao mu je Feliks. „Mogu svakog dana da radim jedan sat duže da bih to nadoknadio.“

Vlasnik ga je gledao, ne progovarajući ni reči. Feliks se vratio svom poslu.

U sredu je Feliks ponovio svoju molbu gazdi i zatražio slobodnu subotu. Ponovo ga je gazda samo gledao i ništa nije odgovorio.

Feliks se molio. Voleo je svoj posao u knjižari i želeo je da pošalje novac roditeljima. Ali nije želeo da krši subotu.

U petak se Feliks molio svim srcem. Konačno, bilo je vreme za završavanje radnje.

Vlasnik se okrenuo Feliksu i kazao: „Želeo bih da te odvezem do kuće.“

Feliks se iznenadio. Uvek je išao kući autobusom.

Gazda ništa nije govorio tokom vožnje. I Feliks je bio posebno tih, pitajući se šta će se sledeće dogoditi.

Gazda je zaustavio auto ispred Feliksove kuće i on je izašao iz auta.

„Felikse“, doviknuo mu je šef, „sutra možeš da ideš u crkvu.“

Feliks je bio zapanjen i presrećan. Istog trenutka se pomolio: „Hvala Ti, Gospode.“

Nikada nije morao da radi subotom dok je bio službenik knjižare. Takođe nije morao da radi dodatne sate da bi odradio subotu. Do današnjeg dana on ne zna zašto je vlasnik knjižare odlučio da mu da slobodnu subotu. Ali je siguran da je Bog dotakao njegovo srce.

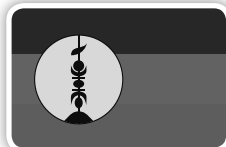
Feliks je završio biblijska proučavanja sa pastorom i krstio se. Kasnije je postao i pastor, a danas je vođa Adventističke crkve u Novoj Kaledoniji.

„Bog je uvek sa nama kada se suočavamo sa poteškoćama“, kazao je. „On nas uslišava u svoje, a ne u naše vreme, jer zna šta je najbolje za nas.“

Deo trinaestog subotnoškolskog dara pre tri godine pomogao je da se izgrade dve učionice u dečjem odeljeju na ostrvu Mare gde je Feliks odrastao. Hvala vam za vaše subotnoškolske darove koji pomažu da i druga deca nauče šta je molitva i koliko je velika Božja sila.

Dodaci za priču:

- Pronađite Salvador u Brazilu na mapi.
- Upitajte decu šta oni misle o Julijinoj ideji da hrani beskućnike.
- Pogledajte Julijin snimak na: bit.ly/Juliana-Ferreira
- Pogledajte snimak Julijine majke Marije na: bit.ly/Maria-Santos.
- Fotografije za ovu priču možete pronaći na: bit.ly/fb-mq.

POSEBAN DAR OD BOGA

Majka je probudila trinaestogodišnjeg Džulijusa u pola 5 ujutro, u njihovom domu Mont-Dore, u Novoj Kaledoniji.

„Džulijuse, vreme je za školu“, kazala mu je. „Spremi se.“

Džulijus je ustao i krenuo napolje da se igra sa tri psa koje je porodica čuvala u dvorištu.

Majka ga je pozvala da se vrati unutra.

„Zar si zaboravio da treba da ideš u školu?“, pitala ga je.

Džulijusu je bilo žao što nije poslušao, pa je sipao vodu za tuširanje u lonac i stavio je na peć da se zagreje. Nakon tuširanja, obukao je školsku uniformu. Majka ga je podsetila da stavi naočare, slušni aparat u uši i da ne zaboravi ranac.

Takođe ga je podsetila na doručak. Džulijus je sipao ovsenu kašu u šolju i krenuo u auto zajedno sa svojim osmogodišnjim bratom. Jeo je pahuljice dok je majka vozila u saobraćajnoj gužvi prema školi.

Kada je pojeo sve, uzeo je četkicu za zube i flašicu vode iz ranca da bi oprao zube. Svaki put kada je trebalo da pljune pokazao je majci rukom da zaustavi auto.

Majka i dva dečaka stigla su u školu na vreme za časove, u 7 ujutro. Majka se tiho pomolila dok su dečaci odlazili, ali se posebno molila za Džulijusa. Deca u školi su bila zla prema njemu. On ih se klonio i igrao se samo s onima koji su želeli s njim da se igraju. Uglavnom se igrao sam.

Džulijusov život je poseban dar od Boga. Naime, Džulijus se rodio mrtav. Njegovo srce nije kucalo kada je izašao iz mamine utrobe. Doktoru su nekako uspeli da pokrenu rad srca, ali je on bio u komi dve i po sedmice. Lekari su rekli da je njegov mozak oštećen i da on neće biti normalno dete.

Ali danas je Džulijus normalan u svakom pogledu. Jedino su mu potrebni stalni podsetnici. Svakog jutra majka treba da ga podseti da ustane i obuče se. Svakog jutra mora da mu kaže da prestane da se igra sa kucama i, ponovo, da se obuče. Ona ga podseća da uzme naočare, slušni aparat, školski ranac i doručak.

Takođe, Džulijus je ranije bio i sebičan. Kada bi pakovao doručak, nikada nije razmišljao da pomogne svom malom bratu. Majka je želela da on bude velikodušan i koristan, pa je razgovarala s njim nakon škole.

„Ako želiš da ideš na nebo, treba da imaš srce nalik Isusovom“, kazala mu je mama. „Isusovo srce je darežljivo. Ako kreneš da sebi pripremaš ovsenu kašu, treba da staviš brata na prvo mesto i spremiš doručak i za njega.“

Džulijus nije ništa prozborio.

Majka više nije potezala ovo pitanje sa Džulijusom. Umesto toga, molila se svakog jutra i večeri da njenom sinu Bog podari srce koje je spremno da deli.

Prošlo je nekoliko sedmica i majka se iznenadila kada je čula Džulijusa kako zove svog mlađeg brata.

„Dodi da se okupaš“, rekao mu je. „Zagregao sam ti lonac vode.“

Kada ga je majka podsetila na doručak, Džulijus je oprao bratovljevu šolju i napunio je kašom. Zatim je sipao i u svoju šolju.

Majka je bila presrećna!

Malo pomalo, Džulijus se menjao i postao pomoćnik svom malom bratu i drugim ljudima. Nedavno je kazao majci da želi da postane propovednik. Majka veruje da će mu Bog pomoći.

„Ne znam kako je Bog uslišio moju molitvu da moj sin više ne bude sebičan, ali je uslišio“, rekla je majka. „To znači da On može da usliši moju molitvu da Džulijus radi za Njega. Bog deluje na čudesne načine.“

Dodaci za priču:

- Pronađite Novu Kaledoniju na karti. Mont-Dore je severno od glavnog grada Numee.
- Kažite deci da „Mont-Dore“ na francuskom znači „zlatna planina“.
- Pitajte decu šta misle o čemu će govoriti Džulijusova prva propoved. Možda upravo ovo što čitamo danas. To je njegovo lično iskustvo – šta je Bog učinio za njega.
- Kažite deci da oni propovedaju svaki put kada nekome ispričaju šta je Bog učinio za njih.
- Džulijusova majka se zove Barbara Filomin.
- Pogledajte video o Džulijusu na linku: bit.ly/Julius-Philomin.
- Pronađite fotografije za ovu priču na linku: bit.ly/fb-mq.

IZ MISIONSKE ARHIVE

Prvi adventistički misionari koji su posetili i radili na ovim ostrvima bili su kapetan G. F. Džons i njegova supruga. Oni su doplovili iz Sidneja u Numeu, u Novu Kaledoniju, 23. oktobra 1925. Ostrva su bila najteža područja za rad u Južnom Pacifiku.

DAVANJE NOVCA

Otac je izvukao nekoliko novčanica dok je petnaestogodišnja Litea doručkovala ovsenu kašu i hleb.

„Evo ti“, kazao je, pružajući joj 80 fidžijskih dolara (što je oko 4.000 dinara). „Ovim ćeš platiti školske troškove. Novac obavezno daj nastavniku i donesi kući račun.“

Nova školska godina za Liteu upravo je bila počela na Fidžiju. Školarina je besplatna u njenoj adventističkoj školi, kao što je slučaj sa svim školama na Fidžiju. Ali đaci treba da plate izlete i imaju još nekoliko drugih troškova.

Litea je uzela novac. „Daću ti račun posle časova“, obećala je.

Kada je stigla u školu, odmah je otišla do nastavnika i i predala mu novac. Nastavnik je otvorio rokovnik.

„Ne“, rekao je nakon par trenutaka. „Ne treba ništa. Tvoji troškovi su već plaćeni.“

Litea se iznenadila i sela u svoju klupu. Nastavnik je ponovo pogledao u rokovnik i počeo da proziva imena đaka koji nisu izmirili školske troškove. Jedno od tih imena bilo je Ilisavani, Liteina drugarica. Litea je znala da Ilisavanina porodica nema puno novca. Njen otac je radio u dalekoj Australiji, kao sezonski radnik – berač narandži. Nažalost, nije zarađivao mnogo novca koji bi slao kući u Fidži. Ilisavanina majka borila se da prehrani nju i njeno troje braće i sestara.

Litea je otišla do drugarice.

„Evo“, kazala joj je. „Uzmi ovaj novac da platiš svoje troškove.“

„Ne“, usprotivila se Ilisavani. „Ne mogu da uzmem tvoj novac.“

Litea joj je ugurala novac u ruku. Sa zahvalnim suzama u očima, Ilisavani je prihvatila novčanice i dala ih nastavniku, koji je ispunio priznanicu na njeno ime.

Otac, koji je u to vreme radio u rukovodstvu crkve na Fidžiju, nije bio kod kuće kada se Litea vratila iz škole. Zaboravio je na novac dok se porodica nije okupila na večeri i jela taro i supu. Litea je osetila nelagodnost kada joj je postavio pitanje.

„Pojavio se jedan problem“, kazala je, ustežući se. „Otišla sam do nastavnika da mu predam novac, ali mi je on kazao da su moji troškovi već plaćeni.“

Tog trenutka otac se setio da je njemu taj novac bio oduzet od plate i prosleđen direktno školi. Potpuno je bio zaboravio na to.

„A šta se dogodilo sa novcem koji sam ti dao?“, upitao je.

Litea je odgovorila da je novac dala drugarici kojoj je bio neophodan.

Otac i majka su bili u šoku. Osamdeset fidžijskih dolara bilo je puno novaca. Uglas su uzviknuli: „ŠTA?!“

Litea se sklopčala u stolici. Nije želela da naljuti roditelje.

A onda su se otac i majka pogledali i nasmešili. Uvideli su da je Litea sprovela u delo biblijski tekst koji je naučila u subotnoj školi: Matej 22,39. On glasi: „Ljubi bližnjeg svog kao samog sebe.“

Otac se okrenuo prema Litei.

„Drago nam je što si to učinila“, kazao je. „Hvala ti što se staraš za svoju drugaricu.“

Litea je ispustila uzdah olakšanja. „Hvala vam na razumevanju“, uzvratila je.

Sutradan je Ilisavina majka telefonom pozvala Liteinu majku. Plaćući joj je kazala: „Hvala puno za ono što je vaša kćerka uradila. Vi znate našu porodičnu situaciju. Hvala vam.“

„Možete da zahvalite Isusu“, kazala je Liteina majka.

Otac, čije puno ime je Save Kavalevu, srećan je što je subotna škola naučila Liteu da voli druge i on se nada da će mnoga deca naučiti tu istu lekciju u adventističkoj crkvi Narere gde služi kao pastor. Hvala vam za vaše darove koji su pomogli da se izgrade učionice u dečjoj subotnoj školu na Fidžiju.

Dodaci za priču:

- Pronađite Fidži na karti.
- Gledajte video o Savi Kavalevu na linku: bit.ly/Save-Cavalevu
- Pronađite slike o ovoj priči na linku: bit.ly/fb-mq.

IZ MISIJSKE ARHIVE

Prvi adventistički misionar koji je došao na Fidži bio je Džon I. Tej, 1891. godine, misionim brodom Pitkernom. Nakon nekoliko meseci se razboleo i umro. Rad je nastavljen 1895. godine kada je J. M. Kol iz Sjedinjenih Država započeo službu u Levuki, a onda u glavnom gradu ovih ostrva. Te iste godine, ostrva su organizovana u misijsko polje.

SAMO JEDNA NOGA

Senitiki Rokara se obukao u svoje radno ode-
lo jednog subotnog jutra i krenuo prema izla-
znim vratima.

Njegova supruga Vasemaka, obučena u naj-
lepšu odeću za crkvu, zaustavila ga je.

„Gde ćeš?“, upitala je.

„Do pristaništa da utovarim i istovarim kon-
tejnere za transport, kao i obično“, odgovorio
je.

Senitiki je znao da njegova žena želi da on krene sa decom i njom u crkvu. Kada se krstila pre nekoliko godina, zvala ga je u crkvu svake subote. Međutim, on se nikada nije odazvao, pa je ona na kraju pre-
stala da ga poziva. Umesto toga se molila za njega.

Senitiki je izašao tog sunčanog subotnog jutra i uputio se prema luci glavnog grada Fidžija – Suve. Biće to dugačak dan. Imao je posla do nedelje ujutro – da utovaruje velike teretne kontejnere na brodove i da istovaruje sa brodova u luku.

Dugački sati su prošli i posao je postao lakši oko 2 ujutro. Bilo je mračno, pa je Senitiki seo na neke stepenice da se malo odmori. Ča-
skao je sa kolegama koji su takođe bili na pauzi i onda je ispružio noge da malo odrema. Uskoro je čvrsto zaspao.

Odjednom, neizdrživi bol prostrujao je njegovim telom. Senitiki je skočio na noge, a neko je uzviknuo: „O, ne! Pogledaj nogu!“

Senitiki je spustio pogled. Video je nogavicu iscepanu i oblivenu krvlju.

Pao je na zemlju, ne mogavši više da stoji. Viljuškar se previše pribli-
žio stepenicama gde je on ležao i prešao mu preko jedne noge.

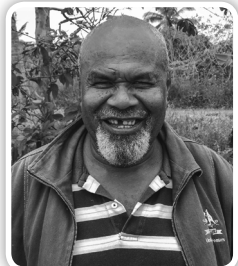
Kola hitne pomoći odjurila su sa Senitikijem u bolnicu, ali je doktor rekao da nažalost ne može da učini ništa kako bi spasio nogu. Tog jutra su mu je amputirali.

Neko je pozvao Senitikijevu suprugu i ona je požurila u bolnicu. Dok je stajala kraj njegovog kreveta, Senitiki ju je tužno pogledao.

„Ovo je možda moj kraj“, rekao je.

Njegova supruga ga je uhvatila za ruku i nežno kazala: „Moraš da kreneš u crkvu.“

„U redu“, odgovorio je, „ići ću“.

Senitiki je ostao mesec dana u bolnici. Za to vreme njegova žena i vernici crkve redovno su ga posećivali. Niko od njegovih prijatelja nije došao da ga vidi. Vernici su mu govorili da ga Bog voli. Senitiki se zadivio koliko su vernici bili puni ljubavi i zaključio da je Bog s njima.

Nakon otpuštanja iz bolnice, Senitiki je već prve subote otišao u crkvu. Uskoro se i krstio. Pastor je bio tako srećan što ga vidi u crkvi, da je dobio jednu ideju.

„U vašem selu nema Adventističke crkve“, rekao je. „Hajde da otvorimo crkvu u vašem domu.“

Senitiki se složio.

Rođaci i komšije počeli su da dolaze na bogoslužjenje u njegov dom i nedugo zatim osmoro ljudi se krstilo. Crkva se tako uvećala da su morali da se isele iz Senitikijeve kuće u sopstvenu crkvenu zgradu. Senitiki se radovao takvom uspehu! Iako je imao samo jednu nogu, osnovao je novu crkvu!

Sada Senitiki planira da osnuje još jednu crkvu u susednom selu. On radi sa nekoliko vernika na organizovanju evangelizacije u tom selu.

Senitiki kaže da je sada zahvalan Bogu za užasnu nesreću na poslu koja ga je koštala noge.

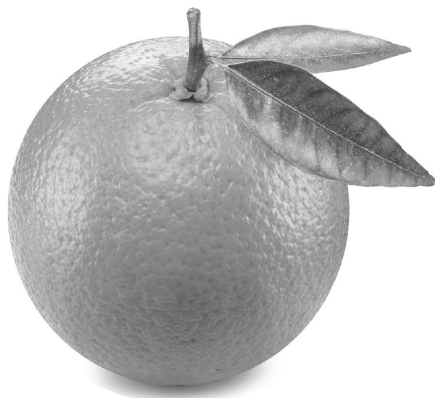
„Da nije bilo te nezgode, ne verujem da bih postao adventista“, kaže on iskreno. „Ja volim ovu crkvu! Volim da nosim jevanđelje u druga sela.“

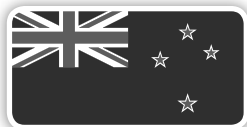
Dodaci za priču:

- Pronađite Fidži na karti.
- Gledajte video o Senitikiju na linku: bit.ly/Senitiki-Roqara.
- Pronađite slike o ovoj priči na linku: bit.ly/fb-mq.

ZADIVLJUJUĆA PRIRODA

Fidžijske žene za novogodišnje večere igraju igru pod nazivom „veikakemoli“ (šutni narandžu). Igraju dva tima, a tim koji pobeđi mora da pokloni novu odeću timu koji gubi, tako da je zapravo veći podsticaj da budete gubitnici nego pobeđnici.

STAJATI SA BOGOM

Desetogodišnja Grejs bila je đak adventističke osnovne škole Južni Ouklend. Volela je da se igra „šuge“ sa svojim drugarima na velikoj poljani preko puta njene kuće, na periferiji Ouklenda, glavnog grada Novog Zelanda.

Uživala je da trčara tamo-amo, da se smeje, skakuće i da se igra.

Međutim, jednoga dana je iznenada osetila bol u levoj nozi dok je trčala poljanom. Jako ju je zbolela ta noga! Zaustavila se i izmasirala je. Osećala je kao da ju je uhvatio grč u listu.

Bol se zadržao do kraja dana, ali i celog sledećeg dana. Grejs je pokušavala da ne obraća pažnju, ali onda se bol popeo naviše.

Nastavnica je zapazila da Grejs hramlje u školi.

„Da li si dobro?“, upitala ju je.

„Jesam“, odgovorila je Grejs.

I njene drugarice su primetile da šepa. I majka je primetila. Svi su je zapitkivali da li je dobro. „Dobro sam, dobro sam“, odgovarala je Grejs. U stvarnosti nije bilo tako, ali se Grejs nadala da će bol nestati sam od sebe.

Prošlo je mesec dana i Grejs više nije mogla da trpi bolove. Priznala je to majci. Majka je delovala zabrinuto. „Možda je to isti problem kao kod tvoje braće“, rekla je.

Grejs je imala dvojicu starije braće sa dijagnozom femoralne epifize kuka – stanje koje zahteva operaciju.

Grejs nije želela na operacije. „Mislim da to nije slučaj kod mene“, kazala je. Majka nije ništa preduzela, i Grejs je nastavila da hramlje. Nekoliko dana je prošlo i majka je, ne želeći nikakvu diskusiju, kazala Grejs: „Moramo kod lekara.“

Grejs se bojala, ali ju je majka uveravala da će sve biti u redu. Pre nego što su izašle iz kuće, majka se molila: „Bože, molim Te pomoz i Grejs, i budi sa nama ako treba da ide na operaciju.“

U ordinaciji je Grejs legla na krevet kako bi je lekar pregledao. Rekao joj je da podigne nogu i pomera je napred-nazad. To ju je jako bolelo.

Doktor je bio vrlo ozbiljan. „Moraš u bolnicu na rendgen“, kazao je.

Majka se molila u autu.

Nakon snimanja, Grejs je nervozno čekala. Govorila je sebi kako bol u nozi nije nešto ozbiljno i kako će uskoro ići kući.

Sat vremena kasnije, došla je medicinska sestra i kazala da Grejs mora da ostane u bolnici na hitnoj operaciji. Grejs je bila prestravljena veću i istog časa je počela da plače.

Majka ju je tešila. „Bog će biti sa nama“, kazala je. Grejs je prestala da plače.

Sutradan je bila operisana. Dok je spavala, lekar je ubacio neke igle u njen kuk kako bi bio stabilan. Probudila se, osećajući nesvesticu, a medicinska sestra joj je dala kockicu leda da je rastapa u ustima, jer to umanjuje bol. Onda je videla majku kako sedi u čekaonici.

„Kako si?“, upitala je majka.

„Ništa nisam osetila“, odgovorila je Grejs.

Sa velikim osmehom na licu, majka je zahvalila Bogu za uspešnu operaciju.

Grejs je izašla iz bolnice dva dana kasnije i, nakon što je koristila štake nekoliko sedmica, počela je normalno da hoda. Radovala se što je bol konačno nestao.

Pet meseci. A onda se bol pojavio u drugoj nozi. Morala je i na drugu operaciju, ali se ovoga puta nije bojala. Zнала je da je Bog sa njom.

„Molili smo se pre operacije“, kazala je Grejs. „Zнала sam da će se Bog postarati za sve i da neće biti problema.“

Tako je i bilo. Nekoliko sedmica posle operacije Grejs je hodala na štakama i jedva je čekala da ponovo igra „šuge“ na velikoj poljani preko puta njene kuće.

Grejs ima jedan savet za decu koja se iz nekog razloga boje.

„Ne plašite se“, kaže ona. „Ne zaboravite da je Bog uvek sa vama.“

Hvala vam za trinaesti subotnoškolski dar koji ste dali pre tri godine. On je omogućio Grejs i svima koji žive u Novom Zelandu da besplatno gledaju adventističke emisije na kanalu Nade.

Dodaci za priču:

- Pronađite Novi Zeland na karti.
- Gledajte video o Grejs na linku: bit.ly/Grace-Teao.
- Pronađite slike o ovoj priči na linku: bit.ly/fb-mq.

IZ MISIJSKE ARHIVE

Interesovanje za adventistička učenja na Novom Zelandu pojavilo se još davne 1874. godine, zahvaljujući štampanim izdanjima koja su slali prijatelji i rođaci iz Sjedinjenih Država. U oktobru 1885. godine, američki adventistički propovednik S. N. Haskel došao je u Ouklend iz Australije i smestio se u pansion Edvarda Harea. Edvard i njegova supruga bili su prvi obraćenici na Novom Zelandu. Za četiri sedmice, mala grupa u Ouklendu počela je da svetkuje subotu.

DŽEKSONOVO PUTOVANJE

Trinaestogodišnji Džekson Stejsi okupio je roditelje i trojicu braće u dnevnoj sobi na „porodično veče“.

Zapravo, nije još bilo veče. Sat je otkucavao tek 4 poslepodne, a dečaci samo što su se vratili kući iz škole. Porodica se okupljala svakoga dana na 20 minuta da bi razgovarala o životu.

Konkretno ove večeri, majka je želela da razgovaraju o planovima za putovanje daleko od njihovog doma u Australiji – na odmor u Kambodžu. Džekson je jedva čekao da krenu na put. Nadao se da će videti stare budističke hramove i da će jesti svež ananas i papaju. Međutim, majka nije želela da razgovaraju o tome. Htela je da zapravo promene planove za godišnji odmor. „Danas sam razgovarala sa jednom vernicom i ona je predložila da za vreme našeg godišnjeg izgradimo jednu učionicu u Kambodži“, kazala je.

Objasnila je da đacima 10. razreda treba učionica i ona je želela da se njihova porodica udruži sa još dve australske porodice u ovoj gradnji. Taj projekat bi obuhvatio jednu od tri sedmice njihovog odmora.

Džekson je pomislio u sebi: „Nisam siguran šta je ovo, ali hajde da probamo.“ Glasno je upitao: „Šta ću ja da radim?“

Majka je kazala da će svaki član porodice imati svoj zadatak. Džeksonova braća će zakucavati eksere i krečiti zidove. Džekson i otac će testerom seći drveće za zidove.

Majka je takođe kazala da će Džekson i njegova tri brata morati da prikupe 1000 australskih dolara (oko 75.000 dinara) da podmire troškove gradnje. Džekson i njegova braća bacili su se na posao. Noliko nedelja su proveli u kuhinji – pekli su pite sa sirom, kiš, mafine i lisnato pecivo sa vegetarijanskim kobasicama. Reklamirali su se na Fejsbuku i vernici su kupovali hranu.

Uskoro su Džekson i njegova braća skupila novac i krenuli avionom put Kambodže. Prvu sedmicu porodica je provela istražujući drevni hram Angkor Vat u mestu Sijem Reap i jedući svež ananas i papaju.

Onda su minibusom krenuli na višesatni put do škole. Tamo su sa druge dve porodice počeli da rade zajedno na izgradnji učionice.

Džekson je vrlo brzo primetio nešto drugačije. Svakog jutra grupa se molila Bogu da ih čuva i da im pomogne da dovrše ovaj projekat. Tokom dana su pravili pauzu da bi se opet molili za pomoć i zaštitu.

Svake večeri uzdizale su se molitve zahvalnosti za zaštitu i urađeni deo posla. Grupica se takođe molila pre svakog obroka.

Džekson se nikada nije toliko molio. Kod kuće se nije molio ujutro kad ustane ili uveče pre spavanja. Često je zaboravljao da se moli za hranu. Dopalno mu se mnogo molitava u Kambodži.

Bio je iscrpljen nakon posla tokom dana. Odremao bi i onda ustao da večera, a potom se vraćao nazad u krevet.

Do kraja sedmice učionica je bila gotova. Džekson je bio oduševljen! Bog je uslišio njihove molitve – završili su radove na vreme i niko nije bio povređen.

„Kada smo završili, osećali smo se kao da smo uradili nešto vrlo veliko“, kazao je Džekson.

Džekson sada ima 14 godina, vratio se u Australiju u 8. je razred u školi Avondejl. Međutim, nešto se promenilo. Svakog jutra kada se probudi, on se zahvali Bogu za novi dan i traži Njegovu zaštitu. U školi on zastane da zamoli Boga za pomoć u domaćim zadacima. Kada legne da spava, zahvaljuje se Bogu za dobar dan i traži mirnu noć i odmor. Takođe se moli pre svakog obroka.

Džekson kaže da ga je put u Kambodžu naučio koliko je molitva važna.

„Sada se molim češće nego ranije“, rekao je. „Vidim da Bog uslišava moje molitve. Tražio sam pomoć pre pismenog zadatka iz matematike, i dobro sam ga uradio!“

Dodaci za priču:

- Pronađite Džeksonov dom blizu Sidneja, na karti Australije. Pokažite put avionom do Pnom Pena, u Kambodži.
- Pitajte decu da li su išla na neki put (misionski ili bilo kakav drugi). Šta su naučili o Bogu?
- Gledajte video o Džeksonu na linku: bit.ly/Jaxon-Stacey.
- Pronađite slike o ovoj priči na linku: bit.ly/fb-mq.

ZADIVLJUJUĆA PRIRODA

Australija je dom za raznovrsne jedinstvene životinje kao što je koala (na slici), ken-gur, emu, kukabara (vrsta ptice) i platipus (kljunar).

AUSTRALIJA / 31. avgust

Lara Hokins, 14

ČUDO ZVANO MILI

Nedeljno jutro počelo je tiho u domu Hokinsa u Kuranbongu, Australija.

Nakon doručka, 14-ogodišnja Lara i njen mlađi brat Džek, otpozdravili su svog novog kućnog ljubimca, kucu Mili. Zatim ih je otac odvezao na sportski teren u školi Avondejl, adventističkoj školi koju Lara i Džek pohađaju. Majka je bila na poslovnom putovanju na Fidžiju.

Džek je naredni sat igrao fudbal sa drugarima. Lara i otac su ubacivali loptu u obruč na košarkaškom terenu.

Kasnije, kada se auto približio kući, Lara je videla dim koji kulja iz krova. Ljudi su se okupili na travnjaku, uzbuđeno govoreći i pokazujući prstom.

Lara i Džek su iskočili iz auta i odjurili do ulaznih vrata. Bila su zaključana.

„Gde je Mili?“, vikala je Lara. „Požuri! Otključaj vrata!“

Otac je otvorio ulazna vrata. Gust tamni dim ispunio je celu prostoriju. Lara je uspaničeno dozivala Mili, ali kuca, koja je obično bila poslušna, nije se pojavljivala.

„Gde je ona?“, pitala se Lara. „Mili! Mili!“ Otac je pokušao da uđe u kuću i potraži Mili, ali ga je dim izgurao napolje.

Uplakana deca su pojurila prema travnjaku ispred kuće. Lara je rekla Džeku: „Ne možemo ništa da učinimo da zaustavimo vatru. Hajde da kleknemo i da se molimo.“

Nesvesni mase ljudi, deca su klekla na travu.

„Dragi Bože“, rekla je Lara. „Ti znaš šta se dešava, i Ti znaš koliko volimo našu malu Mili. Ti si rekao da paziš na vrapce, pa Te molimo, sačuvaj Mili. Pomozi vatrogascima da je pronađu.“

Uskoro je osam vatrogasnih kamiona, sa uključenim svetlima i sirenama na krovu, dojurilo do kuće. Dok su odmotavali creva za vodu, otac ih je preklinjao da potraže Mili.

Vatrogasci nisu mogli da pronađu kućence.

Lara i Džek, i dalje plačući, otišli su kod suseda preko puta.

Nakon kraćeg vremena, začuo se očev glas. „Laro, Džek, dođite!“, povikao je.

Lara i Džek su izjurili iz kuće. Otac je držao Mili u naručju. Njeno belo krzno pocrnelo je od gareži, ali je radosno mahala repom. Suze

tuge pretvorile su se u suze radosnice, a Lara i Džek zagrlili su Mili i jedan drugoga.

„Hvala Ti, Bože! Hvala Ti, Bože!“, klicala su deca.

Vatrogasci su Mili nazvali čudom. Kada su ugasili požar, pronašli su je ispod kreveta. Tu se nekako napravio džep ispunjen vazduhom, tako da je Mili mogla da diše uprkos otrovnom dimu.

Ali to nije bilo jedino čudo. Susedi su takođe pomogli u spasavanju Milinog života. Oni su pozvali vatrogasce još dok je porodica bila na sportskom terenu i ugurali crevo za vodu kroz prozor sobe gde je izbio požar. Voda koja je lila u sobu zadržala je vatru i onemogućila eksploziju i širenje požara.

Vatrogasci su kasnije rekli da je požar izbio usled kratkog spoja.

Vatra je promenila Larino mišljenje o Bogu. Nekoliko meseci pre požara ona se molila Bogu da joj se otkrije. Slušala je u crkvi priče o Božjim čudima i pitala se zašto ona nikada nije videla Boga u svom životu. Biblija obećava da će se Bog pokazati onima koji Ga traže. Prva Dnevnika 28,9 kaže: „Ako Ga ustražiš, naći ćeš Ga.“

Lara sada zna da je Bog stvaran.

„Vatra je promenila mnogo toga“, kazala je ona. „Pre toga ja sam sumnjala u Boga. Htela sam da iskusim prave trenutke sa Bogom, kao u pričama koje slušamo u crkvi. U sebi sam se molila da se Bog otkrije i meni.“

Lara je predala svoje srce Isusu i planira da se krsti na godišnjicu požara.

Mili se, u međuvremenu, vratila svom normalnom, radosnom životu. Samo što sada ima novi nadimak. Lara je zove: „Čudence Mili.“

Dodaci za priču:

- Na karti pronađite grad Kuranbong u Australiji. Nalazi se blizu Sidneja.
- Pitajte decu kako znaju da je Bog stvaran. Da li i oni, kao Lara, imaju iskustvo uslišene molitve?
- Gledajte video o Lari na linku: bit.ly/Lara-Hawkins.
- Pronađite slike o Mili i ovoj priči na linku: bit.ly/fb-mq.

IZ MISIONSKE ARHIVE

Adventistička učenja je u Australiji prvi put predstavio Aleksandar Dikson, i to u Melburnu. Dok je služio kao misionar u Africi upoznao je misionarku Hanu Mor, koja mu je ispričala šta je naučila od adventista kada je bila u poseti Novoj Engleskoj 1861. godine.

VRLO LAKI ISPITI

Četnaestogodišnja Mitlin Todonga bila je vrlo zabrinuta jer je trebalo da polaže tri teška ispita koji će odlučiti gde će upisati 7. razred.

Ako dobije nisku ili prosečnu ocenu na ispiti-ma, moraće da ostane u svom selu na Solomon-skim ostrvima, u državnoj školi. Ali ako bi dobila visoku ocenu, mogla bi da se upiše u jednu od 10 najboljih škola u zemlji. Jedna od njih bio je adventistički koledž Betikama u glavnom gradu Honijari.

Niko iz Mitlininog doma nije bio adventista. Ali ona je išla u obližnju advenstitičku osnovnu školu Taunend još od prvog razreda i mnogo puta je bila u crkvi sa svojom školskom drugaricom Dženet. Sada je više od svega želela da se upiše na koledž Betikama koji je od njenog sela udaljen tri sata brodom.

Mitlin je odlučila da se moli Bogu za pomoć u polaganju ispita, a kazala je i roditeljima da joj se u tome pridruže.

Otac nije bio siguran u to da će molitve nešto pomoći. Mitlin je morala da zasluži najbolje ocene da bi se upisala u adventističku školu. Mnogi drugi šestaci širom zemlje takođe su želeli da se tamo upišu. Za mnoge bi ulazak u tu školu bio ravan osvajanju miliona na lotou!

Za oca je ova škola bila skupa. On nije imao toliko novca, ali je ipak odlučio da se moli.

„Dragi Bože, molim Te pomozmi Mitlin da položi ispite kako bi mogla da nastavi sedmi razred u adventističkoj školi“, molio se.

Osvanuo je dan prvog ispita. Bio je to ispit iz engleskog jezika. Mitlin se molila i pripremala za ispit. Kada je počela da piše odgovore, zadivila se. Shvatila je da je ispit vrlo lagan!

Onda je Mitlin trebalo da polaže sledeći ispit – matematiku. Molila se i, na njeno iznenađenje, uvidela da je i taj ispit lak!

Roditelji su je kod kuće pitali kakvi su bili ispiti.

„Prilično laki“, radosno je kazala Mitlin.

„Bog je uslišio tvoje molitve“, uzvratila je majka.

Sutradan je Mitlin trebalo da polaže poslednji – najteži ispit jer je obuhvatao tri predmeta: nauku, zdravlje i društvene studije. Mitlin se molila – i ispit je ponovo bio lak!

Te večeri majka ju je pitala: „Jesi li uradila ispit?“

„Jesam“, odgovorila je Mitlin.

„Da li ti je bio jednostavan?“, upitao je otac.

„Da!“, uskliknula je Mitlin.

Otac, majka i kćerka pognuli su glave i zahvalili se Bogu.

„Misliš li da ćeš na sva tri ispita dobiti visoke ocene?“, upitala je majka.

„Da!“, odgovorila je Mitlin sa velikim osmehom.

Dok je čekala rezultate ispita, Mitlin je otputovala na kraći odmor. Za to vreme, otac ju je pozvao telefonom.

„Izašli su rezultati ispita“, kazao je.

„Koliko poena imam?“, upitala je Mitlin.

„Dovoljno da se upišeš na adventistički koledž Betikama!“, uzviknuo je otac.

Mitlin je bila presrećna kada je čula novosti! Otac je predložio da Mitlin skрати odmor i da se pripremi za selidbu.

Te večeri se vratila kući i porodica se zajedno zahvalila Bogu za Njegovu dobrotu. Otac je naročito zahvalio Bogu što je čuo njihove molitve i obećao je da će raditi još više kako bi mogao da plati školarinu.

„Bog ima plan za tebe“, otac je kazao Mitlin. „Pomogao ti je u polaganju ispita kako bi mogla da ostvariš nešto što sam ja smatrao nemogućim – da se upišeš u adventističku školu.“

Mitlin sada ima 15 godina i ide u sedmi razred. Proučava Bibliju redovno i planira da se uskoro krsti.

Za dve godine, kada završi 9. razred, ponovo će morati da polaže ozbiljne ispite. Ako dobije visoke ocene, moći će da ostane u adventističkoj školi. Ali ukoliko dobije prosečne ili niske ocene, moraće da se vrati u Mbaleleu, svoje rodno selo u provinciji Malaita, i da tamo nastavi 10. razred u državnoj školi.

Ali Mitlin nije zabrinuta.

„Ne brinem se za ispite jer znam da će mi Bog pomoći“, kazala je Mitlin.

Dodaci za priču:

- Na karti pronađite Solomonska ostrva. Pokažite provinciju Malaita gde Mitlin živi i njenu putešestviju brodom do glavnog grada Honijare gde se nalazi adventistički koledž Betikama.
- Pitajte decu ko je prvi posejao seme u Mitlinino srce koje ju je dovelo do krštenja. Mitlin je prvi put krenula u crkvu kao đak prvak jer ju je drugarica Dženet pozvala. Pitajte decu kako oni mogu da seju dobro seme.
- Čitajte više o Mitlininim avanturama u vestima za odrasle.
- Gledajte video o Mitlin na linku: bit.ly/Mitlyn-Todonga.
- Pronađite slike o ovoj priči na linku: bit.ly/fb-mq.

MALI OSNIVAČ CRKVE

Desetogodišnji Džo Samani gledao je filmove i igrao igrice sa drugarima kod svoje kuće na Solomonskim ostrvima. Ali nije bio srećan.

Džoova porodica je bila siromašna i život u njihovom komšiluku u glavnom gradu Honijari, bio je težak. Susedi su prodavali ilegalne droge, deca su krala i upadala u nevolje sa policijom.

Džoova kuća bila je popularno mesto gde su komšijski dečaci voleli da se okupljaju svake večeri. Džo je primetio da jedan dečak nije govorio nalik na ostale, a bio je i član izviđačkog kluba koji je imao svoje sastanke svake subote. Džo je odlučio da ga sledi do adventističke crkve i da sazna nešto više. Uskoro je išao na izviđače i u crkvu svake subote.

Posle izvesnog vremena, Džo i ostali izviđači bilo su pozvani da lete do Australije na izviđački kamp gde će se okupiti izviđači iz cele Južnopacifičke divizije. Džo je svim srcem želeo da ide i majka je morala naporno da radi kako bi uštedeli novac za avionsku kartu.

Kamp mu se strašno dopao. Kada je došao kući, dečaci iz komšiluka su se okupili uveče kod njega, a on im je pričao dogodovštine sa kampa. Dopale su im se priče i sledeće večeri su želeli da slušaju još.

Onda je Džo pomislio u sebi: „Ovi dečaci vole da slušaju o izviđačima. Zašto im ne bih govorio i o Isusu?“ Nastavio je da im priča o izviđačima, ali je u to uključio i biblijske priče.

Broj dečaka koji je dolazio kod Džoa kući postepeno se povećavao kako su dečaci međusobno prepričavali priče. Uskoro ih je bilo između 30 i 40, a okupljali su se svake večeri. Iako majka nije imala mnogo novca, počela je da kuva za svu decu da bi jeli nakon priče. Nekako je uvek bilo dovoljno hrane za svakoga.

Dečaci su počeli da zapitkuju Džoa mogu li da se pridruže izviđačima, pa su četvorica njih krenuli u crkvu naredne subote. Još više dečaka je pošlo naredne sedmice.

Vođa izviđača nije razumeo otkuda se pojavljuju svi ovi dečaci.

„Džo, zašto toliko dece iz tvog komšiluka dolazi na sastanke izviđača?“, upitao je. „Šta si im to radio?“

„Ništa“, uzvratilo je Džo. „Samo im pričam šta smo radili u Australiji na kampu i imamo večernja bogosluženja. To je sve.“

Vođa izviđača je pitao da li može da dođe u posetu i da lično vidi ta bogosluženja.

Zadivio se onim što je tamo ugledao. Nakon toga, rekao je majci: „Ovaj kraj bi bio pogodan za osnivanje nove crkve.“

Primitio je da Džoova kuća ima veliku nedovršenu dnevnu sobu koju niko nije koristio, pa je pitao da li se ona može upotrebljavati za subotna bogoslužnja. Majka se složila.

Nekoliko desetina dece iz komšiluka došlo je u Džovu kuću na crkveno bogoslužnje naredne subote. I sve vođe izviđača i njihove porodice su došli i doneli hranu.

A onda se dogodilo nešto što je jako obradovalo Džoa. Majka je odlučila da se krsti. Posle toga, njegov 20-ogodišnji rođak se takođe krstio, kao i tri dečaka iz susedstva koje je Džo upoznao sa izviđačima.

Danas je Džoova dnevna soba prepuna svake subote. U njoj se okupi po 70-oro ljudi, a plan je da se u tom kraju trajno otvori nova crkva.

Džo danas ima 13 godina. On je niskog rasta i ponizan po svojoj pojavi i govoru. Međutim, niko ne sumnja u činjenicu da ga Bog silno koristi u svom delu.

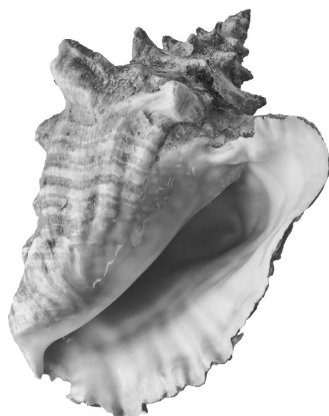
„Ja sam možda sitan, ali u Božjim rukama sam dovoljno veliki i moćan da osnujem crkvu“, kazao je Džo.

Dodaci za priču:

- Na karti pronađite Solomonska ostrva. Pokažite glavni grad Honijaru gde Džo živi.
- Pitajte decu kako je Džo osnovao crkvu i da li oni mogu da učine nešto slično. Džo je pričao izviđačke i biblijske priče, i pozivao decu na izviđače. Njegova porodica je bila gostoljubiva, pozivala je ljude kući i hranila ih.
- Gledajte video o Džou na linku: bit.ly/Joe-Samani.
- Pronađite slike o ovoj priči na linku: bit.ly/fb-mq.

ZADIVLJUJUĆA PRIRODA

Spiralna školjka je muzički instrument koji se upotrebljava širom Pacifika, uključujući Solomonska ostrva. Koristi se kao tradicionalni oblik trube, pozivajući ljude da se okupe i signalizirajući početak važnih događaja. Rupa kroz koju se duva pravi se tako što se ukloni sam kraj školjke ili se napravi rupa sa strane.

POVESTI POSETIOCA U CRKVI

Učiteljica je dala važno obaveštenje u dečjoj subotnoj školi u crkvi Vankun, u Papua Novoj Gvineji.

„Sledeća subota je Dan posetioca“, kazala je. „Želela bih da svako od vas nekoga dovede.“

Četvorogodišnji Endru Set je pažljivo slušao dok je učiteljica govorila. Pitao se u sebi: „Koga da povedem u subotnu školu sledeće sedmice?“

Koračajući kući posle bogosluženja, setio se prijatelja svog oca po imenu Samuel Gini. I tata i gospodin Gini radili su kao nastavnici u istoj školi. Endru je razmišljao: „Mogao bih njega da pitam da bude moj gost u subotu. To bi bilo sjajno!“

U nedelju ujutro, Endru je otišao do kuće gospodina Ginija i pokucao na vrata. Gospodin Gini je otvorio i ugledao Endrua.

„Zdravo, Endru“, rekao je. „Poranio si jutros. Kako mogu da ti pomognem?“

„Juče sam bio u subotnoj školi i učiteljica je rekla da je sledeća subota dan za posetioce“, odgovorio je Endru. „Rekla nam je da povedemo nekoga i ja sam se setio Vas, pa sam došao da Vas pitam da li biste bili moj gost u subotu?“

Gospodin Gini koji je u crkvu išao nedeljom zastao je za trenuak i odgovorio: „Endru, razmisliću o tome.“ Videvši dečakovo razočarano lice, brzo je dodao: „U redu, biću tvoj gost u subotu.“

Endru je otišao kući i kazao svojim roditeljima šta je bilo. Majka je bila vrlo uzbuđena pa je kazala: „Spremićemo ručak za gospodina Ginija i njegovu ženu da dođu kod nas posle bogosluženja.“

Svakog jutra, na porodičnom bogosluženju te sedmice, Endru se molio za gospodina Ginija i njegovu suprugu.

Osvanula je subota. Endru se probudio prvi i obukao svoju svečanu odeću za crkvu. Nije imao ništa da pokloni svom naročitom posetiocu, pa je ubrao cvet i požurio prema kući gospodina Ginija. Krijući ga iza leđa pokucao je na vrata i doviknuo: „Gospodine Gini!“

Čuo je kako se vrata otvaraju i video je da neko izlazi. Ali to nije bio gospodin Gini. Bila je to njegova žena.

„Endru, kako mogu da ti pomognem?“, upitala je.

„Došao sam po gospodina Ginija“, odgovorio je Endru. „Rekao sam mu da će on biti moj posetilac u subotnoj školi danas.“

Gospođa Gini se iznenadila i rekla: „Nije mi kazao ništa o tome. Juče je otišao u svoje selo.“

Endru se rastužio. A onda mu je jedna misao prošla kroz um. „Gospođu Gini“, rekao je, „pošto gospodin Gini nije ovde, da li vi možete da budete moj gost danas?“

Sada se gospođa Gini jako iznenadila. Ali želela je da ispoštuje obećanje koje je dao njen suprug.

„Sačekaj me par minuta“, rekla je. „Spremiću se i krećem u crkvu kao tvoj poseban gost.“

Kada je izašla, Endru joj je dao cvet. Onda ju je uzeo za ruku i poveo u crkvu. Nakon subotne škole ona je ostala i na propovedi i krenula Endru-ovoj kući na ručak.

Posle ovoga je gospođa Gini dolazila u crkvu svake subote. Saznala je da Biblija uči da je sedmi dan – subota, pravi dan za svetkovanje. Posle višemesečnog proučavanja Biblije, krstila se. Gospodin Gini joj se kasnije pridružio i takođe postao vernik crkve.

Hvala vam za darove trinaeste subote pre tri godine koji su pomogli da se izgrade učionice u dečjoj subotnoj školi za decu kao što je Endru i posetioce kao što je gospođa Gini – u Papua Novoj Gvineji.

Zapisao Samson Obedi, vođa subotne škole u Simbu misiji, u Papua Novoj Gvineji. Endru je njegov rođak.

Dodaci za priču:

- Na karti pronađite Papua Novu Gvineju. Ovaj događaj odigrao se u Vankunu, selu udaljenom 100 km zapadno od grada Lae, koji je drugi po veličini u ovoj zemlji.
- Endru sada ima 14 godina i ide u 7. razred. On je najmlađe dete u porodici koja broji petoro dece. Endru ima tri starije sestre i jednog brata.
- Endru i njegova porodica još uvek žive u provinciji Morobe, a otac je učitelj misionar u adventističkoj osnovnoj školi Ragiampun.
- Pitajte decu koga mogu da pozovu u subotnu školu sledeće sedmice. Ohrabrite ih da nekoga dovedu.
- Pronađite slike za ovu priču na linku: bit.ly/fb-mq.

IZ MISIJSKE ARHIVE

Početak adventističkog rada u Papua Novoj Gvineji bio je težak jer je vlada podelila teritoriju na tri misionarska tela – metodiste, anglikance i Londonsko misionarsko društvo. Bilo je jako teško da bilo koji drugi misionar kupi zemlju ili radi na ovom području.

PROGRAM ZA TRINAESTU SUBOTU

Pre trinaeste subote:

- Podsetite roditelje na trinaestu subotu i ohrabrite decu da donesu svoj dar 28. septembra.
- Podsetite i decu i roditelje da svojim misionskim darovima pomažu širenje Božje reči po celom svetu i da $\frac{1}{4}$ trineastog subotnoškolskog dara ide direktno za četiri projekta u Južnopacifičkoj diviziji. Spisak projekata je na str. 3 i na zadnjoj korici.

Trinaesta subota / 28. septembar

Dvajt Oup, 14

Rohi Guaj, 16

IZVUĆI ROHIJA IZ KREVETA

Narator: Dvajt i Rohi su najbolji drugari u Goroku, u Papua Novoj Gvineji. Oni se zajedno vraćaju kući iz škole. Zajedno se igraju i ne vole da se razdvajaju. Ali jednom prilikom Dvajt je bio tužan.

Dvajt (priča publici): Rohi nije dolazio na izviđače i u subotnu školu u mojoj crkvi.

Narator: Te noći, Dvajt je odlučio da se moli da Rohi krene s njim u subotu u crkvu.

Dvajt: Dragi Bože, molim Te pomoziti Rohiju da dođe. Pomozite nam da ostavimo dobri prijatelji. Pomozite nam da svi zajedno budemo na nebu.

Narator: Narednog dana Dvajt je u školi pričao sa svojim prijateljem u pazama između časova.

Dvajt (priča Rohiju): Pođi sa mnom u crkvu u subotu, pa ćemo posle ići kod mene na ručak.

Rohi (neodlučno): Hmmmm... ooookej, doći ću...

Narator: Ali Rohi je u sebi razmišljao:

Rohi (prema publici, odmahujući glavom): Ma neću ići.

Narator: Rohi se stideo da ide u crkvu. Nije imao puno prijatelja tamo. U subotu, Dvajt je pogledom tražio Rohiju po crkvi i nije ga našao. U ponedjeljak je video Rohiju u školi i pozvao ga ponovo u crkvu naredne subote.

Dvajt: Pođi sa mnom u subotu na bogoslužjenje, pa ćemo posle ići na zajednički ručak.

Rohi: Okej, doći ću.

Narator: Rohiju je bilo neprijatno što nije ispunio dato obećanje, pa nije želeo ponovo da razočara prijatelja. Razmišljao je:

Rohi: Verovatno ću ići – ako se probudim na vreme.

Narator: Dvajt se molio za Rohija svako veče te sedmice.

Dvajt: Dragi Bože, molim Te pomози Rohiju da dođe. Pomози nam da ostanemo dobri prijatelji. Pomози nam da svi zajedno budemo na nebu.

Narator: U subotu ujutro, Rohi se probudio u 8 sati. Subotna škola je počinjala u 8:30 pa je imao samo pola sata da se spremi i odjuri u crkvu. Rohi je iskočio iz kreveta, obukao se i požurio u crkvu. Ali kada je stigao, uplašio se da uđe. Stajao je ispred zgrade pitajući se šta da radi. Tada ga je ugledao drug iz razreda i poveo ga do dečje subotne škole. Dvajt se oduševio kada je video svog najboljeg druga i počeo da poskakuje od radosti! Bog je uslišio njegove molitve. Rohiju se svidelo subotnoškolsko odeljenje. Deca su razgovarala na temu društvenih mreža.

Učiteljica: Vreme provedeno na Fejsbuku i Instagramu se može bolje provesti u čitanju Biblije.

Narator: Rohi je shvatio da je u pravu. Razmišljao je:

Rohi: Društvene mreže oduzimaju većinu vremena koje mogu mnogo korisnije da upotrebim.

Narator: Nakon subotne škole, Dvajt je pozvao Rohija da sedne s njim i njegovom porodicom za vreme propovedi. Rohiju je celo bogoslužjenje bilo malo neobično. U njegovoj crkvi nije bilo dečje priče pre propovedi niti izviđačkih sastanaka posle toga. A njemu se dopalo i jedno i drugo. Takođe je uživao u ručku u Dvajtovoј kući.

Sledećeg petka veče, Rohi je podesio alarm na 6 ujutro. Inače nije uključivao budilnik za subotu, ali sada nije želeo da zakasni u subotnu školu. Kada je alarm ujutro zazvonio, Rohi je brzo ustao iz kreveta.

Majka se vrlo iznenadila i upitala:

Majka: Gde ti ideš?

Rohi: Idem u crkvu.

Narator: Rohi je čekao ispred crkvene zgrade kada je Dvajt stigao u subotnu školu. Dvajt se tako obradovao kada je video svog druga!

Prošlo je godinu dana. Rohi danas podešava alarm na 6 ujutro za svaku subotu. Takođe je izviđač i učestvuje u drugim crkvenim aktivnostima. Svida mu se njegov novi život.

Rohi: Ranije nisam bio zauzet tokom vikenda i ostajao sam kod kuće. Ali sada idem u crkvu i vrlo sam zauzet. To je baš zabavno!

Narator: Dvajt se i dalje moli za Rohija svake večeri.

Dvajt: Nadam se da će se Rohi krstiti. Bog je uslišio moju prvu molitvu i doveo ga u crkvu. Siguran sam da će Bog uslišiti i ovu molitvu.

Narator: Pre tri godine deo trinaestog subotnoškolskog dara pomogao je u izgradnji učionica za dečju subotnu školu u Papua Novoj Gvineji i drugim zemljama Južnopacifičke divizije kako bi deca kao Rohi mogla da upoznaju

Isusa. Danas sakupljamo novi dar trinaeste subote za Južnopacifičku diviziju. Ovaj novac će pomoći projektu: „Spasite 10.000 prstiju“, koji nastoji da spreči amputaciju nožnih prstiju kroz zdravstvene službe na Fidžiju, Vanuatu, Solomonskim ostrvima, Američkoj Samoju, Kiribatima i Tongi. Takođe, deo novca će se upotrebiti za izgradnju radio i TV studija Nade u Tongi i za snimanje dečje animirane serije o Danilu u Australiji. Hvala za vaše velikodušne darove.

Dodaci:

- Za ovo iskustvo potrebno je nekoliko osoba i dece: narator, dva dečaka, učiteljica i majka. Deca ne moraju da uče tekst napamet, ali treba dobro da ga znaju i tečno čitaju.
- Pokažite mesto Goroka, u Papua Novoj Gvineji, kada narator počne da čita.
- Pogledajte video Dvajta i Rohija na linku: bit.ly/Rohi-Goiye i pokažite njihove slike koje možete skinuti na linku bit.ly/fb-mq. Takođe, usmerite prisutnu decu da slede Dvajtov primer pozivanja drugara u dečju subotnu školu. Dvajt je kazao: „Odlučio sam da pozovem Rohija jer sam video da propušta izviđače i subotnu školu. Želeo sam da sudeluje u našim razgovorima u subotnoj školi.“

BUDUĆI PROJEKTI 13. SUBOTE

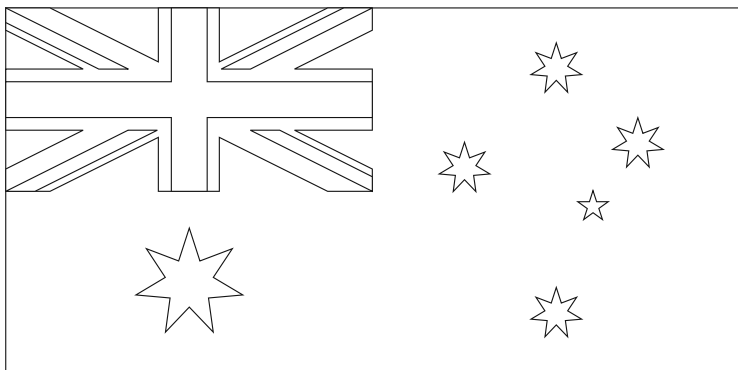
Sledećeg tromesečja subotnoškolski dar trinaeste subote pomoći će Istočno-centralno afričkoj diviziji da:

- Izgradi učionice na adventističkom univerzitetu Goma, u Demokratskoj Republici Kongo
- Izgradi tri auditorijuma na adventističkom univerzitetu Filip Lemon, u Demokratskoj Republici Kongo
- Proširi odeljenje zdravstvene službe u adventističkoj klinici Kinšasa, u Demokratskoj Republici Kongo
- Otvori sedište za misionarsko polje u Vau, u južnom Sudanu
- Otvori adventističku srednju školu u Jubi, u južnom Sudanu
- Da izgradi adventističku bolnicu u Kisumu, u Keniji
- Da izgradi četiri učionice u dečjoj subotnoj školi, u Etiopiji.

OBOJ ZASTAVU

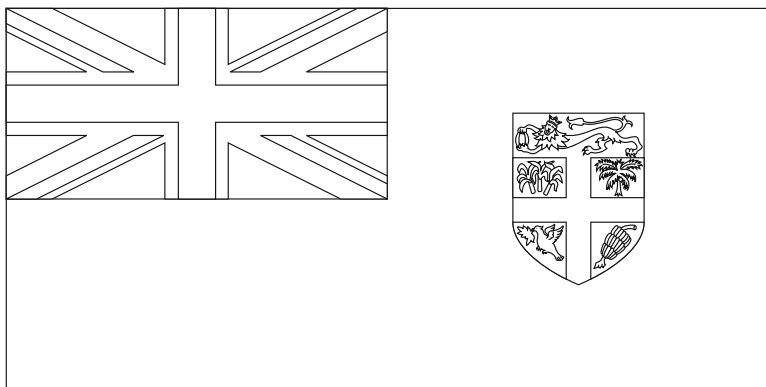
AUSTRALIJA

SMERNICE: Pozadina je tamnoplava. Zvezdice su bele. U gornjem levom uglu je zastava Ujedinjenog Kraljevstva. Veliki krst u sredini je crvene boje, a krst oko je beli. X je takođe bele boje, sa crvenim prugama u sredini. Ostatak je iste tamnoplave boje kao pozadina zastave.

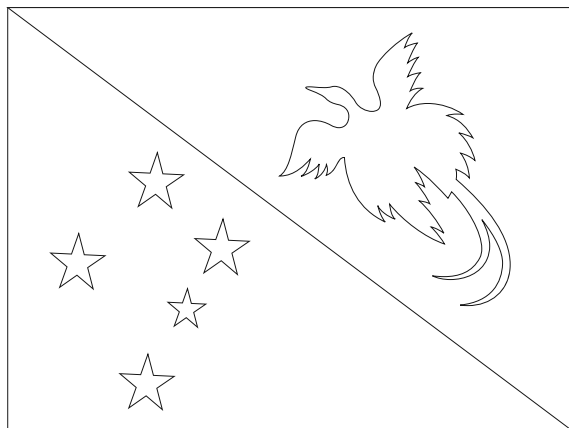
FIDŽI

SMERNICE: Pozadina je svetloplava. U gornjem levom uglu je zastava Ujedinjenog Kraljevstva. Veliki krst u sredini je crvene boje, a krst oko je beli. X je takođe bele boje, sa crvenim prugama u sredini. Ostatak je tamnoplave boje. Na desnom delu zastave je štit. Gornji deo i krst u sredini su crvene boje. Lav je žute boje. Delovi u svakoj četvrtini krsta su beli. Golub je beo, a banane žute. Stablo je smeđe. Palmino lišće, šećerna trska i lišće u kljunu goluba su zeleni.

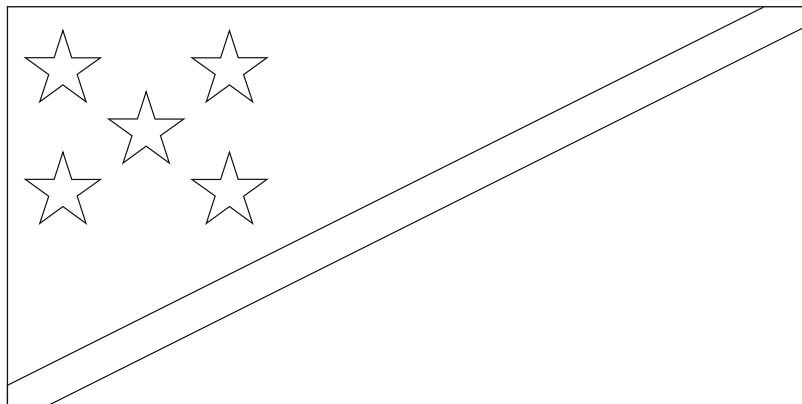
PAPUA NOVA GVINEJA

SMERNICE: Gornji desni trougao je crven sa žutom pticom. Donji levi trougao je crn sa belim zvezdicama.

SOLOMONSKA OSTRVA

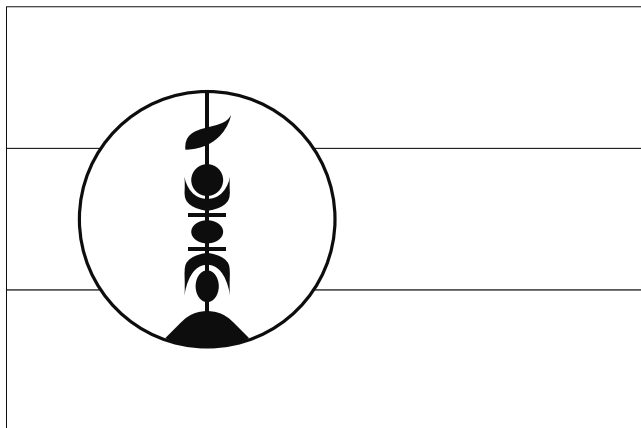
SMERNICE: Gornji levi trougao je tamnoplavi sa belim zvezdicama. Donji desni trougao je zelen. Dijagonalna pruga u sredini je žuta.

NOVA KALEDONIJA

Nova Kaledonija ima dve zastave – francusku trobojku: plavo, belo, crveno, i ovu.

SMERNICE: Gornja trećina je tamnoplava, sredina je crvena, a donja trećina zelena. Krug je žut, figura u njemu crna.

NOVI ZELAND

SMERNICE: Glavna pozadina je tamnoplava. Zvezdice su crvene. U gornjem levom uglu je zastava Ujedinjenog Kraljevstva. Veliki krst u sredini je crvene boje, a krst okolo je beli. X je takođe bele boje, sa crvenim prugama u sredini. Ostatak je iste tamnoplave boje kao pozadina zastave.

